HANEN OG REVEN

STUDIE TIL SLUTNINGSVIGNETTEN

Der var engang en hane som stod paa en møkhaug og gol og flaksed med vingerne. Saa kom reven til den.

"God dag!" sa reven. "Jeg hørte nok du gol," sa han, "men kan du ogsaa staa paa ett ben og gale og blunde, saa som far din kunde," sa Mikkel.

"Det kan jeg baade godt og vel," gol hanen, og stod paa ett ben, men han blundet bare paa det ene øiet, og da han havde gjort det, saa brisked

han sig og slog med vingerne, som om han havde gjort noget stort.

"Det var vakkert," sa reven; "det er mest likesaa vakkert som naar presten messer i kirken. Men kan du ogsaa staa paa ett ben og gale og blunde med begge øinene paa én gang? Det tror jeg knapt du kan!" sa Mikkel. "Nei far din, det var kar til mand," sa han.

"Aa jeg kan da det, jeg med," sa hanen, og stod paa ett ben og blunked paa begge øinene og gol. Hui! satte reven paa ham, tog ham over nakken og slængte ham paa ryggen, saa han ikke fik galet ud, før det bar til skogs med ham, saa fort Mikkel orked at springe.

Da de kom under en gammel kvistegran, slængte Mikkel hanen i bakken, satte foden paa brystet hans og vilde ta sig en smagebete.

"Du er ikke saa gudfrygtig du, Mikkel, som far din," sa hanen; "han korsed

sig og bad for maden han," sa han.

Men Mikkel vilde da være gudfrygtig — bevares vel. Saa slap han taget og skulde til at lægge labbene i kors og læse. Vips! fløi hanen op i et træ.

"Du skal nok ikke slippe for det," sa Mikkel ved sig selv; gik saa bort og kom igjen med et par skaarefliser efter tømmerhuggerne. Hanen kikked og kikked efter hvad det kunde være.

"Hvad har du der?"sa han.

"Det er breve jeg har faat fra paven i Rom," sa reven; "vil du ikke hjelpe mig at læse dem, for jeg er ikke brevsynt selv."

"Jeg vilde saa gjerne, men jeg tør ikke nu," sa hanen. "Der kommer en

skytter; jeg sidder bag læggen; jeg ser'n, jeg ser'n!" sa han.

Da reven hørte at hanen klunked om skytteren, satte han til sprangs det forteste han kunde.

Den gang var det hanen som brugte revekrogen.

